

Mustay Kərim

(Başqırdistanın Xalq şairi)

QIŞ

Qar tüstü kimi
Meşəyə yağır.
Qeybə çəkilir
Göyün qurşağı.

Külək buz kimi
Bozarıb əsir.
Şaxta burnumu
Doğrayıb kəsir.

– Ay ana, o qaz
Bəs xəstə-xəstə,
Necə dayanır
Bir ayaq üstə?

UÇUB GƏL

Sığırcınım, ay canım,
Tez ol, uçub çıxıb gəl.
Sənə yuva tikmişəm
Saray kimi, gəl, dincəl.

Elə ev çəkmişəm ki
Həm alı var, həm ağı.
Üstündə də sallanıb
Ağcaqayın yarpağı.

Tez ol, gəl, nəğmə oxu,
Yaşıl maydan cəh-cəhlə
Hər şey hazır...
həyət də
Bəzənib cah-cəlalla.

QUŞLAR PƏNCƏRƏNİ BOŞ YERƏ DÖYMÜR

Əgər külək səni tutsa qəfildən,
Əgər saçlarına toxunub donsa,
Əgər səhər-səhər bir ağ göyərçin
Sənin pəncərəyə boylanıb qonsa...

Qəm yemə, o quşa inan ürəkdən,
Demək, müjdəsi var qanadı altda.
Quşlar pəncərəni boş yerə döymür,
Demək, görüşərik ən qısa vaxtda.

ÜÇÜNCÜ SİRR

Məni üç möcüzə əsir edib
həmişə:
Yer,
Göy,
Bir də qadın – üçüncü möcüzə.
Üç sirr məni düşünməyə vadar edir,
Heyrətləndirir:
Yer,
Göy,
Bir də qadın – üçüncü sirr.

Ancaq yerin sirri daha sirr deyil,
Hər şey burda üzdədir.
Göydə də bir sirr qalmadı,
Dibi artıq görünür,
dayazlaşmaq üzrədir.

Yalnız qadın,
Ancaq qadın... nədənsə
Naməlum və gizli qalır,
Əbədi –
İlahi möcüzə kimi,
Sirr kimi,
Sehr kimi.

CƏBHƏYƏ GEDİRƏM

Atam öz atını gətirdi mənə,
Heyrətdən gözləri alov saçırdı...
Dəmir ayağıyla yer eşə-eşə
Səbri şahə qalxıb qanad açırdı.
Anamsa yağıdan qisas almağa
Verdi xəncərini ulu dədəmin.
Açıldı qarşımda yolu dədəmin.

Cəbhəyə gedirəm, dedim, a dostlar!
Ata, evdəkilər qoy darıxmasın.
Ağbuzun vəfalı sirdaşım olsun.
Sənin göz yaşında yuyunan xəncər,
Ay ana, qoy mənim qardaşım olsun.

Cəbhəyə gedirəm mən də, a dostlar!
Qocalar yaşasın qocalığını,
Qızlar saflığını – ucalığını.
Qoy Ural yenə də məğrur dayansın,
Hər gün Ağidəldə Günəş oyansın.

Cəbhəyə gedirəm, bu gün, a dostlar!
Bu yaşıl bahara, bu göyə görə,
Bu bağ-bağcadakı ölkəyə görə.
Bir də ki, bal dadan balama görə,
Doğma yurd – yuvama, elimə görə.

ŞAIR SEVİNCİ

Kim bələr şairlə sevinc payını,
Sevinən qəlbini kim ona açar?
Şair sevincsiz də dolana bilər,
Quşlar köməksiz də göylərə uçar.

Şair lazım olar qan qaralanda,
Yuxu uçuranda öz quşlarını.
Nədənsə son anda ona verərlər,
Kirpiyi ucunda göz yaşlarını.

Dünyada nə qədər bədbəxt adam var,
Hamının qaydına qalmaq zor işdi.
Şair Allah kimi tənha olsa da,
Şair Allah deyil, nə sə dəyişsin.

Ancaq öz köksündə daşdığı yük
Nə illah eləsən, çəkiyə gəlməz.
Şair ürəyini çıxarıb verər,
Amma alma kimi ikiyə bölməz.

Birdən gözlərində doğar bir işıq,
Zülmət bir gecənin bir aləmində.
Heyrətdən sevinci sığmaz göylərə,
Yellənər uşaqtək Ay dilimində.

Görər ki, o qoca əl ağacını
Unudub evində qarğı at kimi.
O da gözlərini ayırmaz ondan
Dünyada ən böyük mükafat kimi.